

Maja Stojanac

LETO

1.

živiš među medveđim kostima
hraniš se zrnevljem
pred spavanje
pljuvačkom otapaš okove
umesto molitve
srcem čistiš noževe
ovo je mračna basna

dobro došli u novi dan

2.

u letnjem jutru bundeva
potpuno glatke teksture
zelenim prošarana i mala
to nije tvoj stomak ne gledaj
vazduh vibrira od insekata
radio-alarma
sirena i toplog vetra
lift se neprestano otvara i zatvara
otpadaju tračice fasade
negde
ne tako daleko
ispod mirne vode
ljudska tela posmatraju
zaboravljeni reptili
na tople bobice šipka
vazduh se kružno taloži
zemlja se meko znoji
u sedefnom paralelizmu
sija opna sporog insekta
dijamantska sunčana žaoka
lepi se uz hladno meso
u crnom glamuru
pred očima nestaje
čvrsti žuđeni narativ

sipina kost u slatkastom vazduhu
okreće se
gubi se jasna struktura
zar ne postoji
zar nigde ne postoji
uvezana kompozicija

3.

čuj neko u prolazu zvoni

uskoro će početi kiša
i opet ćeš biti sama
i noževi će na pod pasti
i zvuk će početi da gori

gori

u mraku
tvoje ime moje ime
spaja se s unazad izgovorenim
imenima predaka
srce slova lako sažima
hvata dah stiska i otpušta
orgazmično kao nasilne
ubijite udare talasa
ritmično kao zemljane nanose
besne potrese
o stene o tela
o vetar

nestaćemo u školjke i sitno kamenje

4.

nakupljeni mrak grohotom se smeje
i cepa posteljinu varljivim
trakama svetla
materija se razlaže i nestaje
zatim stapa u jednu celinu
više ne znam da li si tu
ili iza
slika se izoštrava i razliva
memorija tekstila vaskrsava

sveža biljna materija struji
 da li to učestvujemo u rođenju
 glasova znakova
 prisustvujemo maloj smrti
 jezika koji se obnavlja
 u škragama
 izranjaš kao varvarin
 iz moje zelene kože
 i lako tonem u san

u snu smo nedostižni

spokojni kao lastavičja gnezda u štalama
 razmekšani kao šljive na suncu

na javi smo divlji od samoće

5.

na susednoj terasi neko otvara pivo
 kroz ajnfort odjekuju klompe
 kafa je skuvana i mušema se polako zagreva
 na njoj su tvoje ruke
 stogodišnja klešta rečnog raka
 voljeni zraci sklopljeni
 oko mog ružičastog zgloba meseca
 oko mog zelenog mesa
 mojih crvenih noktiju
 moje brašnjave kose

led se u čaši otopio
 vlaga je prionula uz tvoje beonjače
 šušljivo i lako

6.

sunce je u zenitu i leto se ustoličilo

podne je pustilo svoje rogove
 podiglo glavu
 i pogledalo nas

UVELIČANO

sveže asfaltirana ulica
u majsko podne
neko kuva paprikaš
volan od hiljadu stepeni
topi kolajnu od srebra
pre početka pijačnog dana
gradom krstare trgovci
i šuška kisela voda
i pluća razdire katran
i *staro gvožđe kupujemo*
Sveti Đorđe iznova ubija aždaju
u rejonu provincijske škole
vreme je stalo
pod šahtom dišu zveri koje ne znamo
pogled ptice sa krova
zaustavljen u vazduhu
na dečjem lastišu
usirena krv

kada dođem kući svađaćemo se
ili igrati šah

KONFABULACIJE

zaronile smo u šumu topola
sa torbama punim zrnavlja
na svaki korak
nebo su okretale umorne ptice
ti hodaš i šutneš jabuku
u kojoj je ostao dečji zub
od oštrine vazduha
nozdrve su se punile
sukrvicom
stupile smo svečano
u miris mulja

potrgane haljine
iza nas
u vodi se praćakala
smrt

udarala je mahnito
rukama po vodi

ne

zaronile smo u šumu topola
nozdravama je strujao miris
vlažnog granja
ptice su nam njušile meso
njihova glad stvara zvuk
što vibrira u stomaku
staklo na naočarima je naprslo
krošnje su sakrile nebo
prepolovila si krišku hleba
i slika se udvaja

i ti nisi nestala

idemo tamo gde nam je zakopana
posteljica
idemo tamo gde žive
krilati puževi
pićemo sok od borovnica
iz velikih zlatnih pehara
dok iz njih ne izađe
ugojeno riblje oko
sa njega spada svila
kupimo je u nabore haljine
i razlivamo po krovu
neka prekrije sve kuće
u kojima spavaju
bolesne devojčice
neka prekrije sve kuće

na pola koraka
zastaješ

u daljini čuješ divlji smeh
neko iza nas pljuskaao je po vodi